

(המשך מעמוד 50)

המישפט. האם לשופטים, או לעובדים סוציאליים, יש כוחות מיוחדים המאפשרים להם לחדור אל ליבה של אם?

אחרי המישפט התחילה מחפשת אחר ילדה בבתי-ספר בירושלים ובבאר-שבע. תחושתה אמרה לה שהוא נמצא באחת מערים אלו, אולם החיפושים העלו סרק. "ידעתי" היא אומרת, "שהעירעור על המישפט כבר לא יעזור לי, ולכן התחלתי לחפש את אמיר בעצמי".

לא לחכות במוסד!

רינה חיה עכשיו בביתו של דוד לוי. יש לה חבר, והם עומדים כנר-אה להתחתן. היא עומדת בחודש השישי להריונה. כאשר פנתה להעולם הזה, ביקר שה יעזרו לה למצוא את ילדה. היא אינה משלימה עם תוצאות המישפט. שרה גרוסמן, העובדת הסוציאלית שטיפלה ברינה בתחילת דרכה, טוענת כי היות שלא ראתה את רינה תקופה ארוכה, אין היא יכולה לקבוע אם אומנם השתנתה גישה של האם לנושא.

אומרת שרה: "לפי דעתי, לא ניתן ליישם את החוק היבש על-פי התנהגותה של רינה רק בעבר. היה מקום לראות איך היא מתייחסת לנושא היום. לפי דעתי, אם חלו שינויים בהתנהגותה, אולי היה מקום לתת לה להחזיק בילד, אולם איני יכולה לקבוע. אני אומנם זוכרת את המיקרה היי-טב, אך עדיין איני יכולה בשלב זה לחוות דיעה".

כתבת העולם הזה פנתה אל אביבה ליון, האחראית על מסירת ילדים לאימוץ בלישגת-הסעד בירושלים, וזו סיפרה כי המיקרה זכור לה היטב. "הילד היה אצל

רינה אבריבה

שלוש מישפחות אומנות, והתנהגותו היתה קשה ביותר" אומרת אביבה. "פסק-הדין היה מוצק בהחלט".

"על ספסל הנאשמים צריכים לשבת לא האם, אלא אותם העובדים הסוציאליים שחיכו שש שנים, וגרמו לילד להגיע ב מצבו" אביבה נשאלה אם אפשר למסור ילד שהכיר את אמו שבע שנים, ומודע לכך שיש לו אם, לאימוץ, והשיבה: "מה עדיף? לחכות עד שהאם תתבגר מבחינה נפשית, או למסור את הילד מייד לאי-מוץ? אני לוחמת על כך שילדים לא יוחי זקו במוסדות אלא חודשים ספורים, ומייד יימסרו לאימוץ".

"מסירת ילד למוסד או למישפחה או-מנת רק מערערת את מצבו הנפשי. הטוב ביותר הוא למסור את הילד לאימוץ מייד, לא לחכות. הילד יהיה בהתליך של שי-קום, והוא זקוק לתחליף של בית-הורים. אי-אפשר להחזיק ילד במקרה עד שיוחי לט מה ייעשה בו".

רינה תמשיך במאבקה על בנה, בר-יהושע.

של שני טבהים בדגם-המיטבח, שהגיעו לכאן בטעות.

נעימת הפנתר-הוורוד החליפה את קוד-מתה, וליוותה את הצעדים הגמישים של העטלף הלבן. על הבמה עלתה יהודית נגר, שהציגה את כותנת אשת-פוטספר. אשת-פוטספר, כך נאמר לקהל, התקנאה כנראה בכותנת-הפסים של יוסף, והזמינה דגם דומה. אך התניף יודע לספר שיוסף סירב להיענות לפיתוייה של האשה המיסי-כנה, וגמר בכלא.

אוהל

בוטיק

דלילה הגיע, ובני השבט התכנסו בי-מקום אחד והתכוננו לחאפלה. לנגד עי-ניהם הגיעה נאוה עם שימלה שחורה שופעת וצווארון-משי סיני טהור עם פרי-פרים. חניתה הצטרפה אליה, ומה שהיא הציגה זה חצאית שחורה וחולצה פירחור-נית.

אבל בני-השבט הופתעו במיוחד מאלוה, שהופיעה בבגדים סרוג ומעליו שכמיה. לורנס התנדב להוריד ממנה את השכמיה, ולכרוך סביבה דגם חדש, המתקרא דגם איזבל. לא צריך היום שמלות, רק חתיכה קטנה של בד שחור וסיכות-ביטחון. אפשר אחר כך, אם רוצים, להוסיף גם בד אדום על הביקיני הוורוד והתכריך השחור.

בן השייך התחתן, והבנות הופיעו במיטב בגדיהן. קרין בשימלת-שחרודה צעדה למשמע השיר סיפור אהבה, המתחיל במי-לים "איפה אני מתחיל". ליוותה אותה נאוה, בשימלה שחורה של לורנס איש-ערב. יהודית נגר עלתה לבמה בשימלת-תחרה לבנה, ואלוה חתמה את המופע ב-שימלת מלון שרתון שחורה.

לילה ירד על המידבר, והאורחים הוזמנו להישאר במלון ולהיכנס אל אוהל-המידבר, המשמש בימי חמסין אלה כבוטיק אכסקלור-סיני. האוהל-בוטיק מתנוסס לגובה של תישעה מטר, ונמצא באולם הכניסה של המלון. הוא בנוי מבד ומתמוכות עץ, כשמנורות-נחושת מקוריות תלויות ב-מרכיז.

הריחות בו עשוי אף הוא בסיגנון בדואי, כיאה ללורנס איש-יהודה.

ביקיני בדואי
נאוה הופיעה על המסלול בדגם מתוחכם, המורכב מבי-קיני, צמיד ושובל שחור ארוך. את השובל כורך לורנס סביב צווארה, ומעבירו בין רגליה. בהמשך יהפוך השובל לבגד מיוחד, שילפוף את גופה.

כתונת פסים
בתצוגת "אופנת המידבר" שנערכה ב"דאנסקוטק" שבמלון שרתון בתל-אביב, מדגימה הדוגמנית קרין דונסקי גלביה בפסים, מעל שימלה שחורה מעוטרת בפס לבן ובמרכזה, סמלו של לורנס איש-יהודה.

בד שחור. את הבד השחור שילשל לורנס מכיוון הצוואר של קליאופטרה אל בין רגליה, בצורת חיתול שחור פרוץ בסיכות-ביטחון נוצצות.

"תודה ללורנס ותודה לקליאופטרה!" קליאופטרה המלכה פינתה את מקומה למלכה אחרת. הרי היא ירדנה ארזי, שלורנס ראה אותה לנגד עיניו בעצבו את הבגד הבא, שהודגם עליידי חניתה. כאן נכנסת בתי-שבע של דויד, ששכבה לה בגג עירומה, כשעיניו של דוד צרה אותה. כשהובאה אליו, לאחר שנשלח אוריה, בעלה, למלחמה, אין ספק שלבשה משהו כמו חליפת מכנסי-ההרמון שהוצגה עליידי מלכת-המים 1978.

עטלף

מתעלף

עצעת אחר-הצהריים. הגברים ישבו באוהל שחו קשה, עישנו נרגילה, הקשיבו למוסיקת סמבה סוערת, והביטו בקרין ואלוה, שהופיעו בדגם "חול הד מידבר". יהודית הצטרפה באיתור קל, בחליפה פרחונית מכותנת. המנחה ביקשה שוב מהמתפעלים והמתפעלות לחזא כפיים.

מחיאית-כף. את המצב הציל דון סטיבנס, הדיסק-ג'וקי החביב ביותר בקול השלוט, שהינחה את התצוגה. במקום מחיאות-הכפיים של הד קהל, נשמעו מעין מחיאות-כפיים מה-תקליט.

ובקרה-אופק הצטיירו — מי אם לא הפירמידות? פיתום ורעמסס מחופשות לחניתה ויהודית? מוסיקה דרום-אמריקאית — סמבה. חניתה ויהודית, במיכנסי-הרמון וגלימות רחבות מעל גבן, כפות-רגליהן יחפות ומשוחות בלק אדום. נאוה, המחפ-שת את אליסיד שלה, הופיעה בדילוגים על הבמה.

בין הקהל, בינתיים, אפשר היה גם ל-ראות אשה שיצאה כנראה ישר מהמיקוואה, עם שימלה פרחונית ומיטפת לבנה קשורה לראשה. מוסיקת קיסס נשמעה במידבר, וקרין הופיעה בשימלת-עטלף. כל הרואה אותה התעלף. מבעד לדלת-הכניסה ביצבו ראישים